

La cura per a tot és l'aigua salada:
Suor, llàgrimes o el mar.

— Isak Dinesen, 1934

L'aigua sempre cerca l'equilibri.¹ Al néixer, el líquid troba una sortida cap a la superfície a través fractures, porus o fissures al subsol. La idea de font, d'allò que brolla amb força de la terra, és reveladora. Les seves venes cristal·lines purifiquen els boscos, creen refugis i ens alimenten. Sostenen la vida. Entenent el món com un organisme viu, Carla Cascales utilitza l'aigua com a element conductor per a crear *ad hoc* un seguit de pintures i escultures de gran format.

Aigua, font, corrent, rierol.

Imagina un riu. Està en constant moviment, flueix, canvia. Tot i que l'aigua que hi veus mai sigui la mateixa, el riu conserva la seva identitat. Tales de Milet defensava que la terra que trepitgem és una mena d'illa que sura sobre l'aigua, de manera semblant a com un tronc sura sobre un riu. Considerat el creador de la primera escola de filosofia a Grècia, va ser el primer a allunyar-se de la mitologia, recorrent a explicacions racionals per a entendre el món. Posant la natura al centre del seu pensament, defensava que l'aigua era l'arché (ἀρχή), principi i origen de totes les coses: la substància fonamental a partir de la qual s'origina l'univers.

A finals del segle VI aC a Atenes es van dur a terme un seguit de reformes per a millorar l'abastiment d'aigua a la ciutat. A partir d'aquest moment, va augmentar la producció de ceràmica donant lloc a un període de gran creativitat que va impulsar el naixement de la hídria, un recipient destinat a recollir, transportar, contenir i abocar aigua. Es tracta d'un objecte tan funcional com simbòlic. La hídria estava estretament relacionada amb la vida de la dona a l'Antiga Grècia, protagonitzant alguns dels pocs moments en els quals les dones tenien un paper destacat. El seu ús no es limitava a accions quotidianes com anar a la font o preparar el bany, sinó que els hi va donar l'oportunitat de sortir de casa i participar en la vida comunitària a través de celebracions com els rituals nupcials o funeraris, les *Antesterias*, les ablucions o la *Hidrophoria*, una festa atenenca dedicada a l'arribada de la primavera.

Amb senzillesa i audàcia, Carla Cascales pren l'hídria com a símbol i precedent, i la transforma. Reinterpretar el passat requereix temps, valentia i humilitat. Prescindint del dibuix i el color, elimina tot l'ornament per tal d'arribar a l'essència. El minimalisme no parla d'envoltar-se de poques coses, sinó d'allunyar tot allò que distreu i s'interposa en el

---

¹ Theodor Schwenk, *El caos sensible*, 1989, Ed. Rudolf Steiner

camí del necessari.² D'aquesta manera, ret homenatge a l'ús de l'objecte, no com a element de luxe sinó com quelcom quotidià.

En les peces que ocupen l'antesala de la galeria s'endevina un desig profund d'entrega total i una connexió directa amb el material. En alliberar-se de les nanses, les peces abandonen completament la funció de recipient, transformant-se en escultures. Algunes mostren la fractura i la ferida, encara latent; en d'altres, apareix l'esquerda. L'aigua va deixant el seu rastre, s'empasta, s'escorre i ho impregna tot. Succeeix el mateix amb les pintures.

Els pigments inunden les grans teles de lli. En elles, l'aigua actua com a autèntica força creadora, mentre que l'artista intervé sense intentar controlar, dirigir o posar límits a la pintura. Com deia Novalis, l'aigua és un caos sensible. Partint d'una selecció de pigments en cada tela, l'aigua genera un espectre de tons minerals i aquosos. El repte resideix en imaginar com es combinaran els colors, acceptant la impossibilitat de definir el resultat. El líquid flueix, s'infiltra i brolla irremediablement, com una font.

Rememorant les paraules de Cèsar Manrique a propòsit de Walt Whitman, "Avergonyi-vos de no semblar-vos a la natura!" perquè, en definitiva, això és tot a què hem d'aspirar.

Arantxa Zulema

---

² Marta D. Riezu, *Agua y Jabón*, 2021, Ed. Terranova